

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo šestnásť

Jeff Pippenger

2025-12-22

Číslo šestnásť

Vopred sa ospravedlňujem za toľko slov predtým, než sa ujmem hlavnej témy. Chcem uviesť na svoje miesto určité prorocké línie, ktoré sú dôležitými súčasťami logiky, ktorú mám v úmysle použiť, keď budeme priamo uvažovať o knihe Joel. Už skôr som spomenul, že hebrejské slovo, ktoré je v knihe Joel preložené ako „odťatý“, má svoje korene v obetnom spôsobe potvrdzovania zmluvy v dňoch Abraháma.

Prebud'te sa, opilci, a plačte; a kvíľte, všetci pijáci vína, pre nový mušt, lebo je odňatý od vašich úst. Joel 1:5.

Hebrejské slovo „cut off“ je H3772 a je to primitívny koreň s významom „odrezať (od, dole alebo na kusy); v prenesenom zmysle zničiť alebo stráviť; konkrétne uzavrieť zmluvu (to jest, uzavrieť spojenectvo alebo dohodu, pôvodne rozrezaním tela a prechádzaním medzi jednotlivými časťami).“

Uvedomujem si, že Strongova definícia výrazu „odrezať“ ho v gramatickom zmysle označuje za „primitívny koreň“. Napriek tomu rez spojený so zmluvou a Abrahámom poukazuje na to, že svetlo zmluvy je viazané na toto slovo a že toto svetlo je predložené pri jeho pôvodnom historickom koreni. „Odrezať“ z hľadiska dejín zmluvy je prorockým symbolom založeným na jeho primitívnych koreňoch a zároveň je aj gramaticky označené ako primitívny koreň.

Výrok v piatom verši neidentifikuje iba to, že nemajú posolstvo neskorého dažďa, znázornené „novým vínom“, ale aj to, že sú „tam a vtedy“ zavrnutí ako Boží zmluvný ľud, zmluvný ľud, ktorý svoje „prvotné korene“ odvodzuje až od Abraháma.

Pokolenie, ktoré zomrelo na púšti počas viac než štyridsiatich rokov, odvodzovalo svoje pôvodné korene od Abraháma, čo znamená otec mnohých národov. Pokolenie, ktoré s Jozuom vstúpilo do zasľúbenej krajiny, odvodzovalo svoje pôvodné korene od Abraháma. Židia, ktorí ukrižovali Krista, odvodzovali svoje pôvodné korene od Abraháma. Protestanti, ktorí vyšli z temného stredoveku a ktorí potom boli v roku 1844 skúšaní a pominutí ako Bohom vyvolený zmluvný ľud, odvodzovali svoje pôvodné korene od Abraháma. Milleritské filadelfské hnutie, ktoré 22. októbra 1844 vstúpilo do Svätyne svätých, odvodzovalo svoje pôvodné korene od Abraháma. Milleritské laodicejské hnutie, ktoré v roku 1863 znovu vybudovalo Jericho, odvodzovalo svoje pôvodné korene od Abraháma. Laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa, ktorá bude pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone vyplutá z úst Pána, odvodzovala svoje pôvodné korene od Abraháma. Všetky tieto pokolenia naplnili alebo naplnia podobnosť o vinici.

Opilci v Joelovi sa prebúdzajú a zisťujú, že boli zavrnutí ako Boží ľud a že nemajú posolstvo neskorého dažďa. Potom platí opak. Tí, ktorých Joel označuje ako nosiacich „koruny slávy“, následne vstupujú do zmluvy, sú zapečatení a pozdvihnutí ako obeť. Úplne prvá potvrdená zmluva medzi Bohom a vyvoleným ľudom sa začala tým istým „odrezaním“, ktoré je znázornené pri záverečnej obeti Božieho ľudu, začínajúcej pri nedeľnom zákone. Tým odrezaním je oddelenie pšenice od kúkoľa. Kúkoľ je zavrnutý a uvrhnutý do ohňa a pšenica je zviazaná dohromady ako pšeničná obeť prvotiny letníc, ktorá je potom pozdvihnutá, „ako v dávnych rokoch“.

Zvyčajne sa poukazuje na štyri miesta, ktoré predstavujú Abrahámovu zmluvu. V dvanástej kapitole knihy Genezis je Abrahám „povolaný“ a dostáva zaslúbenie, že z neho bude učinенý veľký národ. To nie je súčasťou zmluvy, ale je to povolanie zaslúbenia. V tom čase sa ešte volá Abram, lebo jedným zo symbolov zmluvného vzťahu je zmena mena. Abramovo meno je zmenené v treťom zo štyroch krokov zmluvy.

Lebo keď Boh dával zaslúbenie Abrahámovi, pretože nemohol prisahať na nikoho väčšieho, prisahal sám na seba a povedal: Veru, hojne ťa požehnám a hojne ťa rozmnožím. A tak, keď trpezlivo vytrval, dosiahol zaslúbenie. Ľudia totiž prisahajú na niekoho väčšieho, a prísaha na potvrdenie je pre nich koncom každého sporu. Preto aj Boh, chcúc ešte hojnejšie ukázať dedičom zaslúbenia nezmeniteľnosť svojho rozhodnutia, zaručil ho prísahou, aby sme prostredníctvom dvoch nezmeniteľných vecí, v ktorých bolo nemožné, aby Boh klamal, mali silné potešenie my, ktorí sme sa utiekli nádeje nám predloženej ako k útočisku, aby sme sa jej chopili. Túto nádej máme ako kotvu duše, pevnú a bezpečnú, ktorá preniká až dovnútra za oponu, kam za nás vošiel predchodca, Ježiš, ustanovený naveky za veľkňaza podľa radu Melchisedechovho. Hebrejom 6:13–20.

Povolanie bolo Božím zaslúbením Abramovi a On poskytol druhého svedka v „prísaha“, ktorá nasledovala. „Prísaha“, ktorá nasledovala, bola trojitá. Po povolaní zaslúbenia, ktoré bolo prvým krokom, sú druhý, tretí a štvrtý krok skutočnou trojitou zmluvou, ktorú Boh uzatvára s vyvoleným ľudom. V 1. Mojžišovej pätnástej kapitole Boh formálne „rozsekáva“ (ustanovuje) zmluvu prostredníctvom dramatického obradu, pri ktorom iba Boh prechádza medzi rozdelenými zvieratami a bezpodmienečne zaslúbuje krajinu Abrahámovým potomkom. Zaslúbená krajina bola predstavená ako krajina medzi dvoma riekami: riekou Egypta a riekou Eufrat. Prvý krok trojitej zmluvy zahŕňa priamy odkaz na prorockú symboliku dvoch riek a na všetko, čo je s týmto symbolom spojené. Keď inšpirácia poukazuje na rieky Ulaj a Chiddekel ako na udalosti, ktoré sú teraz v procese naplňania, tieto dve rieky boli predobrazene obsiahnuté v Abramovom prorocke. Dejisko sa nachádza medzi Abramovými dvoma riekami, ktoré, keď sa spoja s Danielovými dvoma riekami, vytvárajú štyri rieky, lebo hlas Kristov je hlasom mnohých vôd.

V ten istý deň Hospodin uzavrel s Abramom zmluvu a povedal: Tvojmu potomstvu som dal túto krajinu, od egyptskej rieky až po veľkú rieku, rieku Eufrat: Kénijcov, Kenizejcov, Kadmóncov, Chetitov, Perizejcov a Refajcov, Amorejcov, Kanaáncov, Gírgašecov a Jebúzejcov. 1. Mojžišova 15:18–21.

Krajina zaslúbená Abramovi bola celý svet, ktorý je v posledných dňoch predstavovaný desiatimi kráľmi, zatiaľ čo v prvých dňoch zmluvy bola uvedená ako desať kmeňov, nie kráľov. Sto

štyridsaťštyri tisíc bude v konflikte s celým svetom. Svet bude potom zapojený do procesu skúšky vynucovania nedeľného uctievania prostredníctvom jednotnej svetovej vlády pod vedením šarlátovo odetej neviestky zo sedemnástej kapitoly Zjavenia, ktorá kraľuje nad desiatimi kráľmi zeme. Pri Abramovi je cirkevno-štátny symbol obrazu šelmy predstavovaný egyptskou riekou, symbolom štátnictva, a babylonskou riekou, symbolom cirkevnictva.

Po týchto veciach zaznelo k Abramovi vo videní slovo Hospodinovo takto:

Neboj sa, Abram: ja som tvoj štít a tvoja preveľká odmena.

A Abram povedal: Pane, Hospodine, čo mi dáš, keď odchádzam bezdetný a správcom môjho domu je tento Eliezer z Damašku? A Abram povedal: Hľa, mne si nedal potomstvo, a, hľa, dedičom je mi ten, kto sa narodil v mojom dome. A hľa, zaznelo k nemu slovo Hospodinovo:

Tento nebude tvojím dedičom; ale ten, ktorý vzíde z tvojho vlastného lona, bude tvojím dedičom. Potom ho vyviedol von a povedal: Pozri teraz na nebo a spočítaj hviezdy, ak ich môžeš zrátať. A povedal mu: Také bude tvoje potomstvo.

A veril Hospodinovi; a On mu to počítal za spravodlivosť. A povedal mu,

Ja som Hospodin, ktorý som ťa vyviedol z Úru Chaldejcov, aby som ti dal túto krajinu do dedičného vlastníctva.

I riekol: Pane, Hospodine, podľa čoho poznám, že ju budem dediť? A on mu povedal,

Vezmi mi trojročnú jalovicu, trojročnú kozu, trojročného barana, hrdličku a holúbä.

A vzal si všetky tieto a rozdelil ich napoly a položil každý diel proti druhému; vtákov však nerozdelil. A keď draví vtáci zlietali na mŕtve telá, Abram ich odháňal. A keď slnko zapadalo, padol na Abrama hlboký spánok; a hľa, doľahla na neho hrôza veľkej tmy. A riekol Abramovi,

Vedz isto, že tvoje potomstvo bude cudzincom v krajine, ktorá nebude ich; a budú im slúžiť, a oni ich budú sužovať štyristo rokov. Ale aj ten národ, ktorému budú slúžiť, budem súdiť; a potom vyjdú s veľkým majetkom.

A ty odídeš k svojim otcom v pokoji; budeš pochovaný v požehnanom starobnom veku.

Ale vo štvrtom pokolení sa sem opäť vrátia, lebo nepravosť Amorejov ešte nedosiahla svoju plnosť.

A stalo sa, keď slnko zapadlo a nastala tma, hľa, dymiaca pec a horiaca pochodeň prešli pomedzi tie kusy. 1. Mojžišova 15:1–17.

Ten, ktorý mal viesť Mojžiša a synov Izraela v noci ako ohnivý stĺp a vo dne ako oblak, prešiel medzi tými „rozťatými“ časťami ako dymiaca pec a horiaca fakľa.

A Hospodin šiel pred nimi vodivým stĺpom oblaku vo dne, aby ich viedol po ceste, a v noci stĺpom ohňa, aby im svietil, takže mohli putovať vo dne i v noci. Neodňal spred ľudu ani oblakový stĺp vo dne, ani ohnivý stĺp v noci. Exodus 13:21, 22.

Horiaca pochodeň a dymiaca pec predobrazovali oblakový alebo ohnivý stĺp a predstavujú prorocký prvok prvého kroku z troch krokov, ktoré zahŕňalo Božie uzavretie zmluvy s Abramom. Kapitola sa začína slovami: „Neboj sa,“ lebo poslanstvom prvého anjela je: Bojte sa Boha, a tí, ktorí sa ako Abram boja Boha, sa nebudú musieť báť Boha. Sú dva druhy bázne, pretože sú dve triedy ľudí.

Ďalej v pasáži o zmluve Abrám uveril Bohu a bolo mu to počítané za spravodlivosť. Títo traja anjeli sú paralelou diela Ducha Svätého, ako ho predkladá Ján, ktorý učí, že Duch Svätý usvedčuje z troch vecí: z hriechu, zo spravodlivosti a zo súdu. Tieto charakteristiky sa zhodujú s tromi anjelmi, takže po tom, čo je v pasáži o zmluve predstavená bázeň Božia, je potom označený druhý krok, spravodlivosť, a po ňom nasleduje vyhlásenie súdu, ktorý je tretím dielom Ducha Svätého a poslanstvom tretieho anjela. Prvý krok zmluvy predobrazoval poslanstvo prvého anjela, ktoré je vždy fraktálom všetkých troch poslanstiev. Tri kroky procesu zmluvy predstavujú troch anjelov zo štrnástej kapitoly Zjavenia.

Keď je Abram uznaný za spravodlivého, čím sa označuje druhý anjel, pripravuje obeť, lebo obeť sa pripravuje tesne pred tretím stupňom súdu. Táto obeť predstavuje obeť Léviuvcov z Malachiáša tri, ktorá je pozdvihnutá ako zástava. Tak ako tri obdobia po štyridsať rokov v živote Mojžiša predstavujú poslanstvá troch anjelov, aj prvých štyridsať rokov Mojžiša obsahuje všetky tri stupne poslanstva troch anjelov.

Začiatok Mojžišovho svedectva spočíva v tom, že jeho rodičia sa báli Boha (prvý krok), po čom nasledovala vizuálna skúška. Druhý krok zahŕňa vizuálnu skúšku, ako to bolo v Danielovi, v prvej kapitole, keď sa Daniel najprv bojí Boha a odmieta jesť babylonský pokrm, a potom je skúšaný na základe svojho telesného vzhľadu. Potom prišiel pre Daniela tretí test o tri roky neskôr od kráľa Nebúkadnecara, symbolu kráľa severu a nedeľného zákona, čo je poslanstvo tretieho anjela.

Mojžišovi rodičia sa boja Boha, vložia ho do korábu na vodu a faraónova dcéra bola vedená, aby uvidela danú situáciu, a potom vyniesla rozsudok v prospech záchrany dieťaťa. Začiatok Mojžišovho života bol znázornením zmluvy, ktorú Boh uzavrel s ľudstvom, a potom prostredníctvom Mojžiša Boh uzavrel zmluvu aj s vyvoleným národom vybraným z ľudstva. Noemova zmluva s ľudstvom predstavuje veľký zástup a Mojžišova zmluva s vyvoleným ľudom predstavuje stoštyridsaťštyritisíc. Obeť, ktorú mal Abram priniesť na potvrdenie zmluvy, niesla znak Noemovej zmluvy, tak ako aj Mojžiš, ktorý o stáročia neskôr naplnil Abramovo proroctvo.

Obeta pozostávala z piatich rozličných zvierat: z trojročnej jalovice, trojročnej kozy, trojročného barana, hrdličky a mladého holúbka. Vtáky boli ponechané celé a jalovica, baran i koza boli „rozťaté“ na polovice. Obeta predobrazuje vyzdvihnutie zástavy v posledných dňoch ako viditeľnú skúšku pre ľudstvo. Viditeľným znamením pre faraónovu dcéru bol dieťa Mojžiš v arche. Archa je symbolizovaná ôsmimi dušami na arche. Číslo „osem“ je ustanovené ako jedna z prorockých charakteristík zástavy sto štyridsaťštyri tisíc. Keď vezmete do úvahy päť zvieracích obetí a tri rozdelíte na polovice, potom vaša obeta pozostáva z ôsmich častí, ako to predobrazuje Noach, a následne to potvrdzuje Abramova obeta.

Tých päť zvierat, keď sa rozdelia tak, ako to nariadil Boh, predstavuje číslo „osem“, a týmto spôsobom predstavujú tie duše na konci sveta, ktoré boli predobrazene označené „ôsmimi“ dušami na arche. Znamenie obriezky, ktoré je druhým krokom v trojnásobnej Abramovej zmluve, sa malo vykonať na „ôsmy“ deň po narodení a tento obrad bol nahradený krstom, ktorý je predobrazom Kristovho vzkriesenia, ku ktorému došlo na „ôsmy“ deň. Číslo „osem“ je ustálenou charakteristikou zmlúv Noacha i Mojžiša a tieto zmluvy sú predobrazom stoštyridsaťštyritisíc, ktorí budú pozdvihnutí ako obeť znamenia a ktorí sú tou „ôsmou“, ktorá je zo siedmich.

Tých päť zvierat predstavuje päť múdrych panien, ktoré sú predobrazené „ôsmimi“ v arche a prejdú zo starého sveta do nového sveta — bez toho, aby uzreli smrť.

Abráмова obeť bola čistou obeťou, lebo všetky zvieratá v tejto obeti boli čisté zvieratá, a spolu predstavujú hlavné zvieratá používané na celopaly. Posolstvo prvého anjela zahŕňa príkaz uctievať Stvoriteľa a hlavné obetné zvieratá svätynnej služby, ktorá mala byť ustanovená, keď sa Abrámov proroctvo naplnilo v čase Mojžiša, sú predstavené ako obeť uctievania, pričom zároveň predobrazujú výzvu prvého anjela uctievať Stvoriteľa.

Osemnásť verš výslovne uvádza: „V ten deň Hospodin uzavrel zmluvu s Abramom.“ To označuje prvý z troch krokov, ktoré predobrazujú troch anjelov zo Zjavenia štrnásť kapitoly. Krok zmluvy v 1. Mojžišovej pätnásť kapitole predstavuje posolstvo prvého anjela zo Zjavenia štrnásť kapitoly, po ktorom nasleduje druhý anjel, predobrazený druhým krokom Abramovej zmluvy, nachádzajúcim sa v 1. Mojžišovej sedemnásť kapitole.

V druhom kroku je Abrámov meno zmenené na Abrahám. Abram znamená „otec je vyvýšený“ a Abrahám znamená „otec mnohých národov“. Pri povolaní Abrama bolo dané zaslúbenie, že sa stane veľkým národom, no toto zaslúbenie nebolo potvrdené, kým nebolo zmenené Abrámov meno. Potom sa stal prvým otcom vyvoleného zmluvného ľudu. Nasledujúci krok predobrazoval posolstvo tretieho anjela, keď je Abrahám skúšaný pri obetovaní Izáka, čo predobrazovalo kríž, ktorý predobrazoval 22. október 1844, ktorý predobrazuje nedeľný zákon — čo je posolstvo tretieho anjela. Tento tretí zmluvný krok bol naplnený dvadsiateho druhého októbra roku 1844 a je predstavený v dvadsiatej druhej kapitole knihy Genezis.

V druhom kroku, ktorým je posolstvo druhého anjela, keď je Abrámov meno zmenené, je obrad obriezky ustanovený ako „znamenie“ zmluvného ľudu a jeho vzťahu k Bohu. Práve v dejinách posolstva druhého anjela je Boží ľud zapečatovaný. Je vyzdvihnutý ako zástava pri posolstve tretieho anjela, predstavovanom nedeľným zákonom, ale zapečatovaný je v období tesne pred nedeľným zákonom, čo by v milleritských dejinách bolo tesne predtým, ako sa 22. októbra 1844 zavreli dvere.

To isté platí aj o troch výnosoch vychádzajúcich z Babylonu, ktoré začali proroctvo o 2300 rokoch a ktoré sa skončilo pri príchode tretieho anjela 22. októbra 1844. Chrám bol dokončený v období druhého výnosu, po prvom, ale pred tretím. Základy boli položené počas prvého výnosu a stavba chrámu bola dokončená v období druhého výnosu. Tretí výnos v roku 457 pred Kr. začal 2300 rokov, zatiaľ čo samotný výnos navrátil Židom národnú zvrchovanosť. Pri treťom medzníku je ustanovené kráľovstvo, čo je znázornené obnovením národnej zvrchovanosti pri treťom výnose a

vyzdvihnutím víťaznej cirkvi ako zástavy pri nedeľnom zákone.

Tretie nariadenie predobrazovalo príchod tretieho anjela na svadbu 22. októbra 1844. Nevesta sa pripravuje pred svadbou, nie pri svadbe. Spečatenie stoštyridsaťštyritisíc sa završuje tesne pred nedeľným zákonom v časovom období prorocky znázornenom ako skúška obrazu šelmy. Sme poučení, že skúška obrazu šelmy je skúškou, ktorou musíme prejsť pred uzavretím doby milosti.

„Pán mi jasne ukázal, že obraz šelmy bude vytvorený skôr, ako sa skončí čas milosti; lebo to má byť veľká skúška pre Boží ľud, prostredníctvom ktorej bude rozhodnuté o ich večnom údele. Vaše stanovisko je takou spleťou nezrovnalostí, že len málokto bude zvedený.

„V Zjavení 13 je táto téma jasne predstavená; [Zjavenie 13, 11–17, citované].“

„Toto je skúška, ktorou musí Boží ľud prejsť predtým, než bude zapečatený. Všetci, ktorí dokázali svoju vernosť Bohu zachovávaním Jeho zákona a odmietnutím prijať falošnú sobotu, sa zaradia pod zástavu Pána Boha Jehovu a prijmú pečať živého Boha. Tí, ktorí sa vzdajú pravdy nebeského pôvodu a prijmú nedeľnú sobotu, dostanú znamenie šelmy.“ Manuscript Releases, zväzok 15, 15.

Dvere sa zatvorili 22. októbra 1844, predobrazujúc zatvorené dvere pri nedeľnom zákone. Sestra Whiteová uvádza, že skúška obrazu šelmy je skúškou, ktorou musíme prejsť „predtým“, než sa uzavrie čas milosti, a tiež uvádza, že je to skúška, pri ktorej sa rozhoduje o našom večnom údele. Pred nedeľným zákonom nevesta pripravuje samu seba, a to si vyžaduje mať náležité svadobné rúcho, rúcho, ktoré má byť očistené pretavujúcimi ohňami Posla zmluvy. Pečať je priložená pred svadbou a potom sa svadba uskutoční pri nedeľnom zákone.

Sestra Whiteová uvádza, že spečatenie je upevnením sa v pravde tak po rozumovej, ako aj po duchovnej stránke. Ďalej uvádza, že „keď“ bude Boží ľud spečatený, „vtedy“ príde otras Božích súdov. Tento otras sú Božie súdy, ktoré sa začínajú zemetrasením zo Zjavenia jedenásť, čo je nedeľný zákon v Spojených štátoch.

Milleritský chrám bol dokončený pri Polnočnom volaní, čo ukazuje, že pečať je položená pred tretím medzníkom súdu. V Abrahámovej zmluve bol tretím krokom súdu Izák na vrchu Mória, ktorý predobrazoval nielen Krista na kríži, ale aj obetovanie Léviocov v Malachiášovi tri.

A bude sedieť ako tavič a čistič striebra; očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obetu v spravodlivosti. Potom bude obeta Júdu a Jeruzalema príjemná Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v predošlých rokoch.

A priblížim sa k vám na súd; a budem rýchlym svedkom proti čarodejníkom, proti cudzoložníkom, proti tým, čo falošne prisahajú, proti tým, čo ukracujú nádenníka o jeho mzdu, vdovu i sirotu, a čo odvracajú cudzinca od jeho práva a neboja sa ma, hovorí Hospodin zástupcov. Malachiáš 3:3–5.

Po procese očistenia bude obeť „potom“ ako za dávnych dní a obeť je pripravovaná počas záverečného aktu súdu, lebo práve vtedy sú Léviovci, ktorí boli očistení a pripravení ako obeť, postavení do protikladu s nerozumnými pannami, proti ktorým má byť Kristus „rýchlym

svedkom“. „Rýchly svedok“ je „verný svedok laodicejskej cirkvi“, ktorý vrhá Šebnu ako loptu do ďalekého poľa a ktorý prudko vyvracia Laodicejčanov zo svojich úst. Oddelenie pšenice a kúkoľa bude rýchle, lebo záverečné pohyby sú rýchle. Tým rýchlym poslom je Ten, ktorý náhle prichádza do svojho chrámu v Malachiášovi tri.

Pozdvihnutie obete v Malachiášovi „ako za dávnych dní“ je pozdvihnutím zástavy sto štyridsaťštyri tisíc; bolo to pozdvihnutie obeti dvoch letničných snopových chlebov; bolo to pozdvihnutie hada na žrdi na púšti; bolo to pozdvihnutie Krista na kríži a bolo to pozdvihnutie Šadracha, Měšacha a Abédnéga v ohnivej peci s Kristom, kým sa celý svet divil a žasol; bolo to zverejnenie mapy z roku 1843 a zamýšľaný účel mapy z roku 1850.

Bolo to v druhom kroku Abrahámovej zmluvy, keď bol ustanovený a vyžadovaný obrad obriezky, a tak sa stal znamením zmluvy. Abrahám, na rozdiel od Mojžiša, dal Izáka obrezať ihneď, takže keď ho v treťom kroku pozdvihol ako obeť, Izák predstavoval toto znamenie. Toto znamenie bolo neskôr nahradené krstom, ktoré spolu poskytujú dve svedectvá o znamení kríža.

„Čo je pečať živého Boha, ktorá je vložená na čelá Jeho ľudu? Je to znak, ktorý môžu čítať anjeli, no nie ľudské oči; lebo anjel skazy musí vidieť tento znak vykúpenia. Chápavá myseľ rozoznala znamenie kríža Kalvárie na Pánových adoptovaných synoch a dcérach. Hriech prestúpenia Božieho zákona je odstránený. Majú na sebe svadobné rúcho a sú poslušní a verní vo všetkých Božích prikázaniach.“ Manuscript Release, číslo 21, 51.

V prvom kroku zmluvy v pätnástej kapitole knihy Genezis je označené časové proroctvo o 400 rokoch otroctva a Pavol toto isté obdobie uvádza ako 430 rokov. Pavlov výpočet sa začína povolaním v dvanástej kapitole knihy Exodus, lebo zahŕňa aj Abramov čas putovania v cudzine. Pri dôkladnom uvážení sú štyristo rokov vo vzťahu k tridsiatim rokom jedným symbolom, ktorý predkladá Pavol, a štyristo rokov, ktoré predkladá Abram, sú iným symbolom. Čo teda predstavuje obdobie štyristo rokov, čo predstavuje obdobie štyristo tridsať rokov a čo predstavuje tridsať rokov?

Učenci výstižne preukázali, že štyristo tridsať rokov možno rozdeliť na dve obdobia po dvesto pätnásť rokov; prvé obdobie je bez poddanstva a otroctva, druhé je obdobím otroctva.

Abrahám vstúpil do Kanaánu vo veku 75 rokov a Izák sa narodil, keď mal Abrahám 100 rokov (o 25 rokov neskôr). Jákob sa narodil, keď mal Izák 60 rokov, a Jákob vstúpil do Egypta, keď mal 130 rokov. To spolu predstavuje 215 rokov v Kanaáne a 215 rokov v Egypte, teda celkovo 430 rokov. Pre študenta proroctva to poskytuje dve svedectvá z dvoch zmluvných symbolov, lebo Pavol, podobne ako Abram, mal zmenené meno. Pavol uvádza 430 a Abram 400. Naplnenie dvoch súvisiacich časových proroctiev, riadok po riadku, je spojené s obdobím prvej zmluvy, ktoré viedlo k ustanoveniu Božieho vyvoleného ľudu.

Keď Kristus vstúpil do dejín, aby s mnohými potvrdil zmluvu na jeden týždeň, tento týždeň predstavoval dve vzájomne súvisiace časové proroctvá. Pavlovo proroctvo o štyristo tridsiatich rokoch možno rozdeliť na dve rovnaké časti, rovnako ako Kristov týždeň. 215 rokov v Kanaáne, po ktorých nasledovalo 215 rokov v Egypte, predobrazuje Kristovo svedectvo osobne počas 1260

dní, po ktorom nasleduje 1260 dní Kristovho svedectva v osobe Jeho učeníkov. Tých 2520 dní, počas ktorých Kristus potvrdzoval zmluvu, zároveň predstavuje aj sedem časov, ktoré sú „sporom Jeho zmluvy“.

Od roku 723 pred Kr. až do roku 1798 je 2520 rokov a tieto roky sú rozdelené na dve obdobia po 1260 rokov, predstavujúce pohanstvo, ktoré pošliapavalo svätyňu a zástup 1260 rokov, po ktorých nasledovalo pápežstvo, pošliapavajúce svätyňu a zástup 1260 rokov. Stredom Kristovho týždňa bol kríž a stred týždňa (538) prináša 1260 rokov pohanského svedectva, po ktorých nasleduje 1260 rokov pohanského svedectva zo strany pápežského učeníka pohanstva. Keď bolo Kristovo kráľovstvo milosti pri kríži zmocnené mocou, bolo to predobrazom roku 538, keď bolo zmocnené mocou kráľovstvo antikrista. Pri kríži bol doslovný Izrael obídený a začal sa duchovný Izrael. V roku 538 bolo doslovné pohanstvo pominuté a začalo sa duchovné pohanstvo.

Abrámovo proroctvo o štyristo rokoch je zároveň aj proroctvom o štyristo tridsiatich rokoch. Je to to isté proroctvo, avšak predstavené prostredníctvom dvoch zmluvných symbolov. Tieto dve súvisiace časové proroctvá označovali porobu a vyslobodenie Božieho ľudu, ktoré sa mali naplniť na počiatku dejín zmluvy starovekého Izraela. Na konci dejín zmluvy starovekého Izraela sa nachádza jedno časové proroctvo, ktoré sa zhoduje s iným vo vzťahu deň za rok, a tak označuje dve časové proroctvá zdôrazňujúce vyslobodenie a porobu.

Uprostred dejín začiatku a konca starovekého Izraela nachádzame Daniela v babylonskom zajatí. Z týchto dejín zmluvy, ktoré označujú porobu a zaslúbenie vyslobodenia, je predložené proroctvo, ktoré spája dejiny zmluvy starovekého Izraela s dejinami zmluvy novodobého Izraela. V knihe Daniel sú označené dve časové proroctvá. „Prísaha“ Mojžišových „sedem časov“ z 3. Mojžišovej 26 je označená v Danielovi 9/11, ako aj otázka trinásteho verša v Danielovi osem, ktorá vedie k odpovedi vo verši štrnásť, označujúcej proroctvo o 2300 rokoch. „Prísaha“, ktorá, ak je porušená, je „Mojžišovým zlourečenstvom“ v Danielovi deväť jedenásť, keď bola vykonaná v roku 677 pred Kr. proti južnému kráľovstvu, sa skončila 22. októbra 1844, tak ako aj 2300 rokov. Obe rozptýlenia 2520 sú obsiahnuté v otázke trinásteho verša a odpoveďou štrnásteho verša je 2300.

Tak ako pri Mojžišovi, alfa dejín zmluvy starovekého Izraela, a tak ako pri Kristovi, omega dejín zmluvy starovekého Izraela, aj počiatkové dejiny alfy novodobého Izraela zahŕňali dve vzájomne súvisiace časové proroctvá. Jedno predstavovalo porobu a otroctvo a druhé vyslobodenie. Rozdelenie 430 rokov na dve rovnaké obdobia v alfa dejinách starovekého Izraela predobrazovalo prorocké rozdelenie, ktoré sa zopakovalo v týždni, v ktorom Kristus potvrdil zmluvu; a vzájomne súvisiace obdobie súdu za porušenie zmluvy, ktoré bolo rozdelené na dve rovnaké obdobia, ustanovuje dvoch svedkov, že alfa dejiny novodobého Izraela budú mať podobnú prorockú kotvu. Obdobia 2520 rokov a 2300 rokov, končiac sa súčasne, poskytujú tretieho svedka dvoch vzájomne súvisiacich časových proroctiev, ktoré obsahujú proroctvo rozdelené uprostred na dve rovnaké časti.

Tri svedectvá by viedli dušu k očakávaniu, že keď Pán vstúpi do zmluvy so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi v omega dejinách moderného Izraela, budú tu dve súvisiace proroctvá prorockého času a s tým spojené obdobie rozdelené na dve rovnaké časti; to však nemôže byť tak, lebo keď Pán vstúpil

do zmluvy s moderným Izraelom, pozdvihol svoju ruku k nebu a vyhlásil, že času už viac nebude.

Zmluva stoštyridsiatich štyroch tisícov je znázornená dvoma kývavými chlebmi z prvotiny pšeničnej obete. Prorocká štruktúra troch svedkov, po ktorej nasleduje dvojaké svedectvo, ktorému chýba rozlíšenie prorockého času, sa nachádza v Abrámovej obeti jalovice (ktorá bola rozdelená na rovnaké polovice), kozy (ktorá bola rozdelená na rovnaké polovice) a barana (ktorý bol rozdelený na rovnaké polovice), po ktorých nasledovala hrdlička a holubica.

Prvé tri obete mali všetky vo svojej symbolike pripojené tri roky, čo označuje, že predstavujú tri obete, ktoré mali prorocký čas. Nielenže všetky tri obete mali prorocký čas, ale každá z nich mala prorocký čas, ktorý bol rovnako rozdelený na dve obdobia. Hrdlička a holúbka nemajú pripojený žiadny vek; jednoducho museli byť mladé, lebo predstavujú poslednú generáciu zmluvného ľudu, ktorá je znázornená dvoma vtákmi, alebo dvoma krdľami.

Dve stáda predstavujú veľký zástup a stoštyridsaťštyritisíc, ale dva vtáky nesú druhotný význam. Holubica je jednou z obetí pre svätyňu, a keď vyhladáte určenie holubice ako obete, častejšie než nie sa tým myslí druh hrdličky; zatiaľ čo holub v Abramovej obeti označuje vtáka tak mladého, že ešte nemá perie, alebo čo je ešte horšie, vtáka, ktorému bolo perie vytrhané. Na tejto prorockej úrovni dva vtáky predstavujú pšenicu a kúkol.

V posledných dňoch bude korúhev pozdvihnutá k nebesiam ako vták, a stane sa to práve v čase, keď sa dvaja nečistí vtáci chystajú pozdvihnúť bezbožnosť a usadiť ju na jej trón v Šineári.

Potom vyšiel anjel, ktorý hovoril so mnou, a povedal mi: Pozdvihni teraz svoje oči a pozri, čo je to, čo vychádza. A ja som povedal: Čo je to? A on povedal: Toto je éfa, ktorá vychádza. Ďalej povedal: Toto je ich podoba po celej zemi. A hľa, zdvihol sa talent olova; a toto je žena, ktorá sedí uprostred éfy.

A povedal: Toto je bezbožnosť. A vrhol ju doprostred éfy a na jej otvor hodil olovené večo.

Potom som pozdvihol svoje oči a hľadel som, a hľa, vyšli dve ženy a vietor bol v ich krídlach; lebo mali krídla ako krídla bociana; a zdvihli éfu medzi zem a nebo. Vtedy som povedal anjelovi, ktorý hovoril so mnou: Kam nesú tú éfu? A on mi povedal: Aby jej postavili dom v krajine Šineár; a bude upevnená a postavená tam na svoj vlastný podstavec. Zachariáš 5:5–11.

Pápežstvo, predstavené ako „bezbožnosť“, alebo Pavlom ako „ten bezbožník“, utrpelo svoju smrteľnú ranu roku 1798, keď bol na koš, v ktorom sedí, položený talent olova. Potom ju špiritizmus a odpadlický protestantizmus zdvihnú a vystavajú jej dom v Šináre, práve v tom istom čase, keď Boh dokončí stavbu domu, ktorý sa chystá pozdvihnúť ako zástavu. V Zachariášovi sú falošná zástava, žena bezbožnosti, a zástava predstavená ako holubica. Svet si potom bude vyberať medzi Rímom, ktorý je klietkou každého nečistého a ohavného vtáctva, a holubicou, symbolom Božej zmluvy s ľudstvom.

A mocne zvolal veľkým hlasom a povedal: Padol, padol Babylon, to veľké mesto, a stal sa príbytkom démonov a útočiskom každého nečistého ducha a žalárom každého nečistého a nenávideného vtáctva. Zjavenie 18,2.

Kristus v súvislosti so svojou smrťou a vzkriesením povedal: „Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím.“ Tieto tri dni predstavujú prorocké obdobie, počas ktorého je vztyčovaný chrám, ako to bolo v prípade Mojžiša, Krista a mileritov. Požiadavka, aby Abram obetoval trojročnú jalovicu, kozu a barana, predstavuje, že v rámci každej z troch zmluvných dejín, o ktorých teraz uvažujeme, bude postavený chrám. Záverečný zmluvný chrám sto štyridsiatich štyroch tisíc je zástavou, ktorá má byť pozdvihnutá ako koruna k nebesiam. Z tohto dôvodu sú jalovica, koza a baran zemské šelmy, čím sa odlišujú od vtákov, ktoré lietajú na nebesiach. Zmluvný chrám, ktorý je postavený v posledných dňoch, je vtedy, keď je Jeruzalem pozdvihnutý nad všetky pahorky a vrchy.

Hoci som ešte neidentifikoval každý prvok Abramovho prvého z troch krokov zmluvy, zatiaľ má každý prvok, ktorý sme skúmali, svoj náprotivok na počiatku i na konci starovekého doslovného Izraela a na počiatku novodobého Izraela. Ukázali sme tri kroky anjelov zo Zjavenia štrnásť v Abramovom prvom kroku zmluvy. Fraktál troch anjelov, ktorý sa nachádza v Abramovom prvom kroku zmluvy, bude ešte zreteľnejšie potvrdený, keď budeme uvažovať o Abramovom druhom a treťom kroku zmluvy.

Abrámových „osem“ obetí predstavuje nielen obeť, ktoré sa mali stať súčasťou svätynných obradov Mojžiša, ale zároveň označujú a potvrdzujú úlohu prorockého času v príbehu Božieho zmluvného ľudu. Potvrdzujú začiatok i koniec Izraela ako Božieho vyvoleného ľudu, či už doslovného, alebo duchovného.

Pavlových 430 rokov je prorocké obdobie, ktoré nemožno logicky oddeliť od Abramových 400 rokov. Keď sa položia jedno na druhé, vytvoria tridsaťročné obdobie, po ktorom nasleduje štyristo rokov. V tom budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Proroctvá zaznamenané v Starej zmluve sú slovom Pánovým pre posledné dni a naplnia sa tak isto iste, ako sme videli spustošenie San Francisca.“ List 154, 26. mája 1906.